

VRIENDJES UIT AFRIKA

VRIENDJES UIT AFRIKA

VRIENDJES UIT AFRIKA

door
MURIEL WRAY

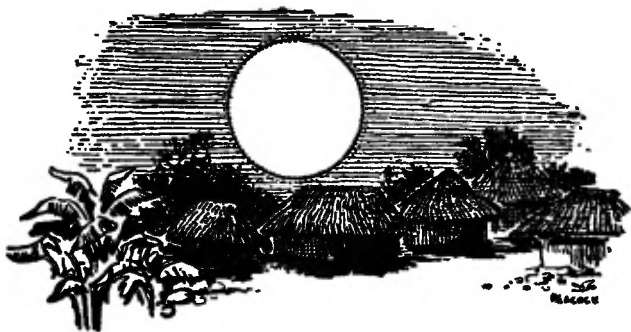
Vrij vertaald door
W. MONS

Tekeningen van
MABEL R. PEACOCK

Uitgave
Zendingsbureau
der
Ned. Herv. Kerk
Oegstgeest
1952

INHOUD :

	blz.
Het wijsje van Oji	9
De irokoman	17
De tomaat	26
Ruzie	35
Het cadeau	42
Remi wordt geholpen	53

HET WIJSJE VAN OJI

De zon gaat al zo vroeg onder in het Afrikaanse oerwoud, dat de jongens en meisjes daar soms nog lang na het invallen der duisternis opblijven. Maar deze avond werd het eigenlijk niet echt donker. Oji en zijn zusje Bola stonden voor de deuropening van hun huisje te kijken, hoe de grote, ronde maan van goud in zilver veranderde en almaar hoger en hoger klom. Nu scheen haar zilveren licht op de bladeren

van de grote palmbomen, die net op veren leken. Zij kwam door het dichte struikgewas heen gluren en maakte het bos rondom hun dorp zo mooi als een sprookjesland.

„Kijk, kijk”, zei Bola, terwijl zij naar de zilveren maan wees. „Wat is ze helder, hè? Het zal nu gauw tijd zijn om te gaan dansen”.

Maar Oji bromde een beetje en strompelde het huis in. „Dat kan mij niets schelen. Ik kan vanavond niet dansen. Mijn voet is te zwaar”.

Oji's enkel was pijnlijk en gezwollen, omdat hij ermee in een boomwortel was blijven haken, toen hij terugkwam van de rivier, en gevallen was. En nu had hij hevig medelijden met zichzelf en was erg knorrig. Bola had ook medelijden met zichzelf: Moeder was nog niet terug van de markt en Bola moest thuis blijven om op baby Ebeen te passen en op het eten in de kookpot te letten, al wilden haar voeten ook nog zo graag dansen.

Bij het schijnsel van het vuur in het huis kon zij zien, dat baby Ebeen vast in slaap was, in elkaar gerold op haar kleine matje op de grond en zo veilig en verzorgd als 't maar kon. Bola keek eens in de pot en roerde erin met haar houten lepel. Toen begon hun avondeten lekker te ruiken.

„Luister eens”, zei Oji. De nachtdieren in het bos

waren wakker geworden en maakten verschillende harde geluiden. Daar was het „zzz, zzz”, van een koor kleine insecten, het schorre „kroek, kroek” van honderden kikkerfamilies, nu en dan dichtbij het „oehoe” van een uil, die vlak langs de deur-opening vloog. Maar Oji en Bola hoorden ternauwernood iets van deze geluiden. Zij luisterden naar een „bom-bom-bom-” en een „tam-tam-tam, dat langzaam en zacht begon en dan vlugger en harder werd: de trommels, die de mensen naar het dansen riepen.

„De trommels, de trommels!” riep Bola, terwijl zij weer naar de deur liep. „Iedereen gaat dansen, iedereen, behalve jij en ik en Ebeen”.

De mannen en de grote jongens, die de trommels sloegen, zaten op een open ruimte midden in het dorp. Op de roep van de trommels kwamen de mensen uit hun huizen lopen, in de handen klappend en zingend terwijl zij liepen. Bola kon zien, hoe ze in de rij gingen staan en heen en weer zwaaiden. Zo begon de dans: Op en neer en in het rond, op het gelijkmatige „tam-tam-tam” van de danstrommels. Ook Bola's voeten wilden maar niet stil blijven. Zij dansten haar terug in het huis en rondom het vuur en heen en weer, en weer terug. Oji zat in de donkerste hoek en probeerde niet naar Bola te kijken. Maar

er is niet veel aan, om medelijden te hebben met jezelf als niemand naar je kijkt en Oji had al gauw genoeg van zijn gepruil. In zijn broekzak had hij een fluitje, dat hij van riet had gemaakt. Heel zacht begon hij er een wijsje op te spelen. Dat maakte hem veel vrolijker. Oji's wijsje paste zo goed bij het geluid van de danstrommels, dat Bola ophield met dansen. „Oji, wat een leuk wijsje is dat. Het is een echt danswijsje. Waarom ga je niet bij de trommelaars zitten en met ze meespelen?”

„Ze zeggen toch dat ik te klein ben”, zei Oji. „Trommelen is werk voor mannen”.

„Jawel, maar jij zult ook gauw trommelaar zijn, net als vader. Ik denk, dat je voor het opperhoofd zult moeten trommelen. Speel dat wijsje nog eens, ik wil er bij dansen”. En Bola's beweeglijke bruine tenen stonden al weer klaar om te beginnen.

Oji keek door de deuropening in het maanlicht en toen weer naar binnen. Hij wist dat Bola evenveel zin had om buiten bij de anderen te zijn als hij. Toen slikte hij eens flink en zei: „Waarom ga jij niet dansen buiten? Ik zal wel op Ebeen en op het vuur letten”.

„O nee, Oji, dat kun jij niet doen. Ze zouden je uitlachen. Op Ebeen passen is meisjeswerk en het vuur verzorgen werk voor kleine jongens”.

„Het kan me niets schelen of ze me uitlachen en wie zal het zien trouwens? Ik kan niet dansen en daarom kan ik evengoed hier blijven”.

„Mag ik echt gaan?” Bola was al bijna buiten.

„Dank je, dank je wel, grote broer. Ik zal gauw terug komen”. En nog voor Bola uitgesproken was, hadden haar dansende voeten haar al buiten bij de dansende mensen gebracht. Oji bleef in huis zijn eigen-gemaakte wijsje spelen.

Toen kwamen er een paar grotere jongens tussen de huizen door dansen. Zij kwamen

voorbij Oji's deur en de voorste keek eens even naar binnen. Oji deed juist nog wat hout op het vuur. „O, hier is wat moois te zien”, riepen de jongens. „Oji doet kleine jongenswerk”.

„Is het eten al klaar?” schreeuwde een andere jongen. „Kijk eens naar dat kleine jongetje! Oji zit bij het vuur!”

Oji draaide zich vlug om. De hele deuropening

was vol lachende gezichten en vingers die naar hem wezen. Wat een lawaai maakten ze met hun lachen. Oji kreeg het er warm van en hij wilde wel, dat hij een heel erg donker plekje kon vinden om zich te verstoppen. Raji, zijn eigen vriend, dook het huis binnen tussen de benen van een grote jongen door en kwam dicht bij Oji staan. „Kom naar buiten Oji. Dans met ons, dan vergeten ze het wel weer”.

Maar Oji schudde alleen maar zijn hoofd, keerde Raji zijn rug toe en zei: „Ik kan niet.” Hij wilde net doen of hij er zich niets van aantrok en daarom nam hij zijn rietfluitje weer en speelde zo hard hij kon. Dat hielp om het geschreeuw van: „Kleine jongenswerk, jongetjes werk” te overstemmen, dat de jongens nog riepen, nadat zij waren weggegaan.

Midden in het dorp waren de dansers opgehouden om een paar minuten te rusten. De trommels waren ook stil. Zo kwam het dat de dansers het wijsje hoorden, dat Oji speelde. Bola hoorde het het eerst en zij keek naar de trommelaar van het opperhoofd. Die hield zijn hoofd schuin. Hij had het ook gehoord.

„Luister, broeders. Dat is een aardig wijsje. Wie speelt het?” Bola hield zich nog even stil, maar toen niemand het scheen te weten, zei ze: „Dat doet Oji en hij heeft het zelf gemaakt. Hij heeft het helemaal

alleen bedacht. Hij kan vanavond niet dansen, omdat hij zijn voet heeft bezeerd”.

Een van de grote jongens begon te lachen. „Oji doet kleine jongenswerk. Hij stookt het vuur”, zei hij.

„Dat is mooi van hem”, zei de oude trommelaar ernstig en toen lachten ze niet meer.

„Haal Oji eens hier kleintje”, zei hij tegen Bola. „Hij moet vanavond naast mij zitten en dat wijsje spelen bij het dansen”.

Wat was Bola blij dat zij naar Oji kon gaan en het hem allemaal kon vertellen. „Ga maar gauw broer, en neem je fluit mee. Je gaat vanavond mannenwerk doen en tussen de trommelaars inzitten”.

Zo zat Oji naast de trommelaars en speelde zijn wijsje bij het gedreun van de trommels. Vóór de dansende voeten moe werden, kwam Oji's moeder terug en Bola kon toen ook nog even naar de dansplaats gaan. Op 't laatst hielden de trommels stil en alle mensen zaten in een grote kring en loofden onze Vader voor deze heerlijke dag, terwijl zij zongen:

Gij hebt mij heel de dag geleid,
Ik dank U voor Uw liefde en zorgen,
Gij hoort, o Vader, mijn gebed.
Bewaak mij nu tot aan de morgen.

„Wel, hoor eens”, zei de schoolmeester, „wij kunnen deze woorden zingen op Oji’s wijsje”. En dat deden ze. De mensen klaptten zacht in de handen terwijl zij zongen en ginds in het bos, om hen heen, was het koor van kleine zoemende diertjes, en de kikkers en de uilen deden ook mee. En Oji speelde maar op zijn kleine rietfluit.

DE IROKOMAN

In het Afrikaanse oerwoud staan de bomen vlak bij elkaar; prachtige varens groeien op hun stammen en klimplanten kronkelen zich door het gebladerte. De grote palmen wuiven met hun kruinen boven de kleinere bomen, maar de reusachtige irokobomen zijn de grootste van allemaal. Raji en Oji hadden mensen horen zeggen: „Als het avond wordt, komt de man van de irokoboorn naar buiten met zijn lichtje en maakt de reizigers bang. Het is verkeerd, de irokoman boos te maken. Ongeluk komt over ieder, die in de irokoboorn hakt of snijdt”. Maar overdag, als de zon scheen op de donkergroene bladeren van de reusachtige boom, vergaten zij de irokoman en zijn lichtje en al het ongeluk, dat hij zou kunnen brengen.

Op een middag waren Raji en Oji aan het werk in de groentetuin, die hun vaders in het bos hadden aangelegd. Om ruimte te krijgen voor de groenten waren de bomen en struiken al lang geleden opgeruimd. Er stond nog maar één grote irokoboorn, om de werkers schaduw te geven.

Raji zong een liedje onder het werken:

„Zo graven wij de broodwortels op,
zo graven wij de broodwortels op,
Al op een Woensdagmiddag.

Oji maakte er een refrein bij en viel steeds in met: „O hee, o joo. Zo graven wij”. Hij voelde zich prettig en warm onder het weggraven van de zachte, warme aarde en het uithalen van de bruine broodwortels, die er uitzien als enorme aardappelen. Raji en Oji waren in de groentetuin achtergebleven en zij wachtten op de terugkeer van Oloe, de grote broer van Raji, die bij de mannen in de cacaotuin was.

„Wij kunnen beslist niet meer dragen”, zei Raji, de laatste broodwortels opstapelend in de mand, die hij naar huis zou dragen. „Dit is mijn vrachtje”.

„Het mijne is groter”, zei Oji, „en dat van Oloe is 't zwaarst van allemaal. Laten wij ze alle drie maar bij de irokoboom zetten en gaan spelen tot Oloe komt. Daar irokoman, wil je alsjeblieft op onze vrachtjes passen”, zei Oji, terwijl zij de drie manden dicht bij de grijze boomstam neerzetten.

„Ik ben niet bang voor de irokoman, jij wel?”

„Natuurlijk niet. Hij komt er alleen maar in 't donker uit”, zei Oji. „laten we hier gaan zitten en

naar de wolken kijken. Kijk Raji, zie je die lange wolk-hagedis daarginds? Wat gaat die vlug”.

„Hagedis?”, zei Raji, „wie heeft ooit zo’n grote hagedis gezien. Het is een krokodil en hij doet zijn bek open”.

„Achter de staart van de krokodil loopt een grijze hond. Denk je, dat hij hem zal krijgen?” Oji werd nu opgewonden, de wind dreef die wolken snel voort. Grote, donkere wolkenbanken kwamen aanrollen achter de wolkdieren waar de jongens naar keken.

„En daar komt de irokoman aan met zijn lange grijze benen stap-stap - stap - stap -, ons achterna”, zei Raji met een diepe stem.

Oji trok hem vlug aan zijn mouw. „Raji, niet doen, niet over hem praten. Hij zal boos op ons worden — en, Raji, wat wordt het donker”. Oji

rilde een beetje en ging dicht bij Raji zitten. De wolken waren nu zwart en hingen laag en de zon was achter hen schuil gegaan.

„Hoor, wat is dat?” zei Raji, en nu klonk zijn stem verschrikt. „Is het een trommel?”

„Nee” fluisterde Oji, „het onweert, dat is de boze stem van de donder. Er komt storm”.

De twee jongens gingen uit de schaduw van de grote irokoboorn vandaan, hurkten dicht tegen elkaar in het midden van de groentetuin en hielden elkaars hand stijf vast. De wereld scheen nu vol geluiden — de donder kwam dichtbij en werd al harder en harder. De jongens konden een geweldige wind door het bos horen gaan en zij konden ruiken dat de regen dichtbij kwam. Behalve wanneer het weerlichtte was het bijna donker. Nu was de hevige wind overal om hen heen — hij beukte de grote bomen alsof ze niet sterker waren dan grashalmen, wat kraakten ze als ze bogen onder de storm. De irokoboorn zwaaide met zijn machtige armen en hoewel Raji en Oji geen woord zeiden, wist elk dat de ander ieder ogenblik de man van de boom met zijn lichtje verwachtte te zien. Overal was rumoer en als het lichtte leek de tuin zo vreemd en anders, om er bang van te worden.

Toen hoorden ze vlak bij zich een hevig gekraak.

Eerst waren de jongens veel te bang om te kijken, maar toen gluurde Raji even en zei: „Oji, het is de irokoboorn”.

Oji keek ook. „Raji, we kunnen nu niet naar huis gaan. De takken liggen dwars over het pad en onze vrachtjes liggen eronder. Wat zal die irokoman kwaad zijn”.

De regen was nu bij de groentetuin gekomen.

Raji en Oji werden erg nat en erg bang, zij rilden er van. „Ik wou, dat Oloe gauw kwam”, huilde Raji.

Maar toen was de storm opeens over, bijna even plotseling als hij was gekomen. De wind ging liggen, het hield op met regenen, de donder klonk al verder en verder weg en de wereld werd weer stil, erg stil. De zon scheen onder de grote wolkbanken door en de natte bladeren schitterden als diamanten. Uit de richting van de cacaotuin hoorden ze iemand aankomen, die zong.

„Daar is Oloe”, riepen Raji en Oji, terwijl ze opsprongen. Zij liepen zo vlug als hun blote bruine benen hen konden dragen en holden Oloe bijna ondersteboven in een bocht van het pad. Ze begonnen tegelijk te praten. „De irokoboom is omgewaaid in de storm”. „Hij ligt helemaal over het pad en over onze manden heen en ook over de jouwe” „Wij kunnen nu niet naar huis gaan en de irokoman is erg boos op ons”. „Wat zullen we nu doen?”

„Doen?” zei Oloe vlug en flink, „Wel, de takken afhakken en het pad in orde maken natuurlijk. Kom mee alle twee, we zullen allemaal hard moeten werken en dat zal jullie weer warm maken. Het wordt al laat en ik heb honger”.

„Maar Oloe, wij kunnen de takken niet afhakken. De irokoman is boos en dan zal hij eruit komen en

ons kwaad doen. Niemand hakt in de irokoboorn”.

„Maar Oji, Christenjongens zijn niet bang voor de irokoman”.

Oji en Raji waren een ogenblik stil en lieten hun hoofd hangen, want zij wilden niet dat Oloe wist, hoe bang zij werkelijk waren. Toen zei Oji: „Was jij dan niet bang toen de storm kwam en het donker werd, Oloe?”

„De storm was hevig en zelfs de bomen bogen hun hoofd. Maar onze Vader in de hemel is Heer van de storm, dus waarom zouden wij bang zijn? En wat de irokoboom betreft, kijk eens”. Oloe nam zijn mes en maakte een diepe inkerving in een van de takken, trapte er op en brak hem af. „Kom nu maar helpen Ik zal hakken en jullie springen op de takken en trappen er op tot ze breken. Dan zullen we heel gauw het pad weer begaanbaar hebben.

Dat vonden Oji en Raji een leuk werkje en onder het zwaaien en springen op takken en twijgen was al hun bangheid vergeten. Oloe hielp de stukken van de boom wegsjouwen, die de andere twee er hadden afgebroken en ten slotte duikelde Raji hals over kop in de natte blaren. „Daar is mijn vrachtje. Alles is in orde” zei hij. Oji vond al gauw het zijne en samen redden ze dat van Oloe. Tenslotte liepen zij alle drie op de weg naar huis, zo schreeuwend en stampend, de zware manden met broodwortels op hun hoofd.

„Ik ben niet meer bang voor de irokoman”, zei Raji nog eens. „Hij deed ons niets, zelfs niet toen wij op zijn takken traptten. Ik geloof, dat er helemaal geen irokoman bestaat, hé Oloe?”

„Natuurlijk bestaat die niet, Oji. Zingen we niet

„De grote bomen in het bos,
Hij maakte z'allemaal?”.

Dat betekent, dat onze Vader in de hemel ook de irokobomen maakte, omdat zij het grootst van allemaal zijn.

„En ik ben blij, dat Hij ook de broodwortels liet groeien, want ik heb nu trek in eten”, zei Raji, toen zij bij hun huis aangekomen waren.

DE TOMAAT

Bola at vlug haar ontbijt, waste haar lepel en nap af en holde naar school. Niet dikwijls dacht zij al over naar school gaan, voor de bel ging, maar vandaag wilde zij graag erg vroeg zijn. De jongens en meisjes hadden elk een eigen tuintje, kleine stukjes bij de schooltuintmuur, waar lelies en goudsbloemen en apenootjes en tomaten groeiden. Andere scholen in het bos hadden ook tuinen, en nu was er een prijs uitgelooft voor de school, die de beste tuin had. Bola wist, dat er op de bloemen werd gelet en op netheid en of er geen onkruid was. Op de dag van de prijsuitdeling zouden alle rijpe noten en het fruit

en de groenten worden geplukt en gewogen en het gewicht zou ook meetellen voor de prijs. Aan het ontbijt zei Oji: „Misschien komt de bovenmeester vandaag wel naar onze tuintjes kijken”. En daarom wilde Bola, dat haar tuin er zo goed mogelijk zou uitzien.

Toen zij bij haar eigen tuintje aankwam, was zij er zeker van, dat de bovenmeester hem mooi zou vinden. Een rij witte stenen stond netjes langs de kant. Twee lelies waren in bloei, een heel grote gele en een bijna even grote rode en de goudbloemen stonden als gouden kussens aan hun voet.

Bola keek een beetje verdrietig naar haar tomatenplant. Zij had er maar één en die zag er niet zo fleurig uit als de bloemen. Toch zaten er drie tomaten aan, een groene, een gele en een heel kleine rode. Bola begon het onkruid uit te trekken, dat 's nachts was gegroeid. Er was nog net tijd genoeg om het er uit te krijgen, vóór de school begon. Zij hield alleen maar op om, „goeden morgen” te roepen, toen de jongens de speelplaats op kwamen. „Eku'she-o”, (dat betekent: werk maar prettig) antwoordden zij.

„Bola! Raji! Kom eens hier. Kijk eens hoe groot mijn tomaat is geworden”. Oji sprong van de ene voet op de andere, hij was zo opgewonden. Iedereen kwam bij Oji's tuintje staan. Bola ging het laatst,

gedeeltelijk omdat zij druk bezig was en gedeeltelijk omdat zij Oji's tuintje niet erg mooi vond. Het stond

vol tomatenplanten en er waren geen bloemen. Maar het was geen wonder dat Oji klapte en danste want daar, aan een van zijn planten was een tomaat uitgegroeid tot een van de grootste en beste, de roodste en rondste tomaten, die zij ooit hadden gezien. Hij was vast groot genoeg om helemaal alleen een prijs te winnen.

„Hoera. Onze school is nu vast de eerste.

Als Oji's tomaat wordt gewogen zal de schaal met een plof omlaag gaan — zo”, zei Raji, hoog opspringend om te laten zien, wat hij bedoelde.

„De kleine, rode tomaat van Bola kan wel in haar tuintje blijven”, zei Oji. Die is te klein om enig

verschil te maken. Maar is mijn tomaat geen reus?"

„Raji! Raji!" riep de meester. „Ga de bel eens luiden”.

De schoolbel hing aan een tak van de sinaasappelboom, die in de tuin van de meester groeide. Er vielen dikwijls rijpe sinaasappels naar beneden, als je op de bel sloeg en je kon dikwijls de heerlijke geur van de oranjebloesem ruiken. Vandaag was het Raji's beurt om de bel te laten zeggen: „Jongens, Meisjes, kom-naar-school, kom-naar-school,” en deze morgen scheen hij te zeggen: „Onze-school-wint-de-prijs, wint-de-prijs.” Heel veel dorpen in het bos hadden geen kerk en geen school, en dus waren Bola en Oji en Raji erg trots op de hunne. De ene kleine kamer, waar zij zaten als zij les hadden, had een stevig dak, gemaakt van palmladeren en sterk gras. Dat gaf heerlijke, koele schaduw als het heet was en 't was er droog als het regende. Het dak was goed stevig vastgemaakt aan de sterke palen, waar het op rustte en de palen stonden vast in de grond. De muren van gladde rode aarde waren niet hoger dan de banken. Als de jongens en meisjes opkeken van hun boeken konden zij hun eigen huis zien en daarachter de groene muur van het bos. Bola kon vanaf haar plaats Oji's tomatenplanten zien. Haar eigen tuintje was aan de andere kant van de school,

maar nu was haar gele lelie groot genoeg geworden om over de muur heen naar haar te kijken en tegen haar te knikken als het windje waaide.

Bola hield nooit van sommen maken, maar deze morgen vond zij het vervelender dan ooit. „Als een tomaat twee ons weegt, hoeveel van die grootte gaan er dan in een pond?” „Och, wat kunnen mij die tomaten schelen”, dacht Bola in zichzelf. Maar Oji dacht hardop: „Mijn tomaat weegt alleen wel een pond”. De andere jongens lachten en iemand zei: „Wij zullen de prijs winnen”.

Omdat zij niet wist, hoe ze die som moest beginnen keek Bola over de muur heen naar buiten.

Ma Woera, de vrouw van de meester, kwam door de poort van de speelplaats met een grote mand sinaasappels op haar hoofd. „Ze lijken zwaar” dacht Bola. „Ik ben benieuwd of zij zullen worden gewogen voor de prijs”.

Samuel, het kleine dikke jongetje van de meester, gaf de kuikens graankorrels en zij wipten boven op elkaar en op zijn kleine bruine tenen van haast om bij hun eten te komen.

De zwarte geit en haar twee dartele zwart-en-witte kindertjes waren de vrouw van de meester gevolgd, door de open poort. De twee kleine geitjes begonnen zoiets als haasje over te spelen en Bola lachte hardop

en vergat, dat zij in school was, tot zij de meester hoorde zeggen: „Wel Bola, ben je klaar?” En zij was zelfs nog niet begonnen! Met een schok kwam zij weer tot haar som terug. „Als een tomaat twee pond weegt — o hé, dat is niet goed”. 't Begon erg moeilijk te worden, niet te gaan huilen. „Ik wou dat mijn tomaat twee pond woog. Wat heb ik het land aan die grote tomaat van Oji!”

Bola keek weer over de muur, terwijl zij twee dikke tranen wegveegde. De twee geitjes speelden nog haasje over maar de zwarte moedergeit was niet meer bij hen. Toen hoorde Bola een snuivend geluid vlak bij haar elleboog en ze zag een glanzend zwarte kop dicht onder de muur. Daar was mevrouw Geit met haar neus vlak, vlakbij die grootste en beste en roodste en rondste van alle prijstomaten!

Bola keek de klas rond. De meester schreef een andere som op het bord. Raji had zijn potlood in

zijn mond gestoken en keek recht voor zich uit.

Oji's rond, bruin hoofd was zó diep over zijn lei gebogen, dat hij wel met zijn neus had kunnen schrijven. Alleen Bola wist, dat de kostbare tomaat in gevaar was, zijn dagen te eindigen als ontbijt voor Mevrouw Geit. Iets binnenin Bola fluisterde: „Net goed voor ze, omdat ze zo trots zijn op die lelijke, oude tomaat van ze.” En toen, in minder tijd dan het verteld kan worden, won een beter stemmetje het. Bola sprong op en het geluid dat er toen volgde was helemaal geen gefluister. Iedereen in de klas was zo verbaasd, dat meer dan één lei het lawaai nog erger maakte door op de grond te vallen. Maar niemand was zo hevig verbaasd als de grote, zwarte geit, toen een roepende en schreeuwende Bola, met haar armen en benen in alle richtingen zwaaiend, over de muur kwam springen en haar van de speelplaats wegjaagde. De twee geitjes sprongen achter hun moeder aan en Bola sloot de poort achter hen. „Daar mevrouw Geit, blijf buiten en denk er om, dat je van de tomaten afblijft”. Toen holde Bola buiten adem terug naar school.

„Wel Bola”, vroeg de meester, „wat was er aan de hand?”

„Het was Oji's tomaat en de zwarte geit”, verklaarde Bola. „Zij at hem bijna op, maar ik joeg haar weg”.

„Nou, dat zou ik denken! Gelukkig dat je haar zag. De meester van het grote dorp komt deze morgen onze tuintjes bekijken. Oji's prachtige tomaat zal meehelpen om punten te winnen voor onze school.”

En dat deed hij. Alle rijpe, rode tomaten werden geplukt, kleine, zoals die van Bola, middelgrote, zoals die van Raji. Ze werden in de schalen gelegd om gewogen te worden. Maar toen Oji die grootste en beste, die roodste en rondste tomaat bracht en er bovenop legde, ging de schaal met een plof omlaag, net zoals Raji had gezegd.

„Dat is prachtig”, zei de meester van het grote dorp, toen hij iets in zijn aantekenboekje schreef. „Dat is de grootste tomaat, die ik tot nu toe in een schooltuin heb gezien”, en toen glimlachte hij tegen Bola. „Jij hebt de allermooiste bloemen”.

Twee dagen later bracht een boodschapper een pakje naar het huis van de meester. Raji en Oji en Bola en alle andere kinderen liepen er hard heen om te zien wat het was. „Het is voor jullie allemaal” zei de meester toen hij er in gekeken had. „Onze tuintjes hebben de prijs gewonnen!”

Toen haalde hij een grote nieuwe voetbal van glanzend bruin leer uit het pakje. „Dat is Oji's reuzentomaat, gekleed in een bruin jasje” juichte Raji. „Oji mag de eerste trap geven”.

Maar de jongens vergaten niet, dat Bola de grootste en beste, en roodste en rondste tomaat had gered en daarom mocht zij soms met hen meespelen. „Ik ben blij, dat ik Mevrouw Geit wegstuurde”, zei ze, „en ik ben blij, dat de bovenmeester mijn lelies mooi vond”.

RUZIE

De takken van de grote boom bij Oji's huis zwaaiden wild heen en weer. Fio, een kleine slingeraap met lange armen en benen en een erg lange staart was in zijn eentje fijn aan 't verstopperkje spelen. Oji kon hem horen babbelen en hij wist wel dat Fio hoopte dat iemand zijn toeren in de takken zag. Maar Oji wilde met opzet niet kijken.

Oji was zó uit zijn humeur en het was nog wel Zondagmorgen. Als hij in een bed had geslapen, zou je hebben kunnen zeggen dat hij met het verkeerde been uit bed was gestapt; misschien rolde hij aan de

verkeerde kant van zijn slaapmatje af. De zon had de aarde nog niet warm gemaakt en de koude mist over alles heen, deed hem zich nog veel onplezieriger voelen. Hij zat in elkaar gedoken buiten tegen zijn huis aan, met een deken om zijn schouders geslagen, toen Raji kwam aanlopen en hem toeriep: „Ek'abo” (goeden morgen). Maar Oji deed net of hij het niet hoorde, wat erg onvriendelijk van hem was.

Raji fronste zijn wenkbrauwen en begon toen te zoeken naar iets, dat erg zorgvuldig was geknoopt in een punt van de doek die hij droeg. Zijn sterke, witte tanden zowel als zijn vingers waren nodig om de knopen er uit te halen. Eindelijk vond hij zijn schat, een mooie, glanzend witte steen, glad en bijna rond. Hij hield hem in zijn twee bruine handen Oji voor.

„Kijk, jij mag mijn witte steen hebben, als jij mij je stok wilt geven”.

Oji keek naar de steen. Het was een mooi ding. „Ik heb die oude steen van jou niet nodig”, zei hij knorrig. „Het is mijn stok. Ik vond hem en ik ben van plan hem te houden. Ga weg”.

„Oji, Raji” riep Oji's moeder. „Jullie maken meer lawaai dan tien apen. Hebben jullie niets beters te doen dan ruzie te maken met elkaar? Kom hier en ga eten, Oji”.

En zo zagen de jongens elkaar een poosje niet.

Oji ging naar de rivier voor zijn ochtendbad en toen hij terug kwam blonk zijn bruine huid als gepolijst hout. Zijn schone Zondagse bloes, die hij erg mooi vond, was geel, maar zelfs toen hij die aantrok, leek zijn gezicht nog wel een zwarte donderwolk.

Hij was niet van plan Raji de boom te wijzen, waar hij zijn rechte, sterke, glimmende stok gevonden had, al vroeg Raji er nog zo om. Hij wou de enige jongen in het dorp zijn, die zo'n stok had.

En Raji's gedachten waren niets vrolijker. „Oji is gemeen. Ik wil die stok hebben. Ik zal er om vechten met hem”.

Terwijl twee slecht gehumeurde jongens in hun eentje boze plannen maakten, hielpen de andere jongens en meisjes mee, het schoollokaal klaar te maken voor de morgendienst. Er was nog geen kerk in het dorp en daarom werd de school iedere Zaterdag goed schoongemaakt en leien en boeken werden opgeruimd.

Op Zondagmorgen gingen de kinderen het pad naar de rivier af en plukten rode lelies en witte lupinen en beeldige purperen orchideeën en zetten ze in vazen op de tafel, om het lokaal mooi te maken voor de kerkdienst. Als dan alles klaar was, luidde een van hen de bel, deze keer niet om de jongens en meisjes naar school te roepen, maar om alle mensen

naar het schoollokaal te roepen om God te aanbidden.

Deze Zondagmorgen kwamen Oji en Raji het laatst van allemaal binnen en moesten naast elkaar zitten. Maar toen de meester zei: „Laten wij zingen tot eer van onze hemelse Vader”, en de muziek van de morgenzang begon, zongen zij niet mee met de anderen. Eerst gaf Raji Oji een harde por met zijn elleboog. Oji zette het hem betaald door Raji op zijn blote tenen te trappen. Raji herinnerde zich, dat

hij een speld in zijn bloes had, vond hem en prikte er mee in Oji's arm. Oji maakte een fluitend geluid, dat boven het zingen uit was te horen, beet op zijn lip en keek naar de zoldering. En daar zag hij iets, dat

alle gedachten om het Raji betaald te zetten, voorgoed verjoeg. Hij greep Raji's arm, niet boos deze keer, en wees naar de zoldering. Daar was iets langs en duns en kronkelends, dat het rieten dak in en uit kroop en nu boven de hoofden van de mensen neerhing en heen en weer zwaaide. Beide jongens riepen, tegelijk deze keer: „Een slang! Een slang!” en het zingen hield erg vlug op. Sommigen schreeuwden en velen klauterden het lokaal uit over de muren heen, de deur uit. Maar de meester was niet bang. „We hebben een stok en een geweer nodig”, zei hij vlug. Oji fluisterde tegen Raji: „Laten we mijn stok halen. Ik heb hem hier buiten in de sinaasappelboom verstopt.”

Terwijl een van de mannen zijn geweer ging halen vonden Oji en Raji de kostbare stok.

Maar toen de jager terugkwam met zijn geweer en Oji en Raji naar binnen holden met de stok, stond daar de meester precies onder het zwaaiende slangeding en lachte hartelijk.

„Kom omlaag, jij ondeugende rakker. Wat wou jij ons allemaal aan het schrikken maken.” Toen draaide hij zich om naar de jager: „We zullen je geweer niet nodig hebben. Zie maar eens wie het is!”

En daar, grinnekend neerziende vanaf het dak was het ondeugende gezichtje van Fio, de aap, die

vergenoegd keek omdat zijn mooie lange staart zo-
veel op een slang had geleken.

Oji en Raji keken elkaar aan en toen lachten zij.
„Laten wij morgen maar eens op zoek gaan”,
fluisterde Oji tegen Raji. „Ik zal je de boom

aanwijzen, waar ik mijn stok gevonden heb. Die heeft toch zo veel rechte takken en dan kun jij een stok voor jezelf snijden.”

„En ik zal jou het riviertje wijzen, waar ik mijn witte steen vond. Ik denk, dat er ook nog wel een voor jou zal zijn” zei Raji.

Toen hielden ze op met praten, omdat de kerkdienst weer begon. En deze keer wilden ze wel met de anderen meezingen.

HET CADEAU

Er komt een klein riviertje aanhuppelen, het kruist een pad, dat dwars door het Afrikaanse oerwoud naar Groot Rotsdorp gaat. Niemand heeft

er een brug overheengebouwd, omdat water zo prettig voelt aan blote, bruine tenen. Niet ver van het pad is een plaats, waar het riviertje breder wordt en zelfs in het droge seizoen is daar altijd een waterpoel.

Dat is een geliefkoosde plek voor pootje baden van de jongens en meisjes, die in Groot Rotsdorp wonen. Hun moeders en grote zusters komen daar hun kleren wassen. Helderblauwe ijsvogels vliegen de dichte struiken in en uit en laten steeds groter wordende kringen

achter in het donkere water, als zij er in duiken om iets te vissen voor hun ontbijt. Er is altijd iets nieuws te zien en het een of ander koele spelletje met water te doen, als je de poel bij het pad opzoekt.

Remi, die in Groot Rotsdorp woont, had haar moeder geholpen de kleren te wassen en haar rug deed zeer van het gebogen staan over de poel in de hete zon. Ze legde juist de allerlaatste blauwe doek over de struiken heen om te drogen, toen zij de andere jongens en meisjes met elkaar hoorde schreeuwen, terwijl zij het dorpspad kwamen afhollen. „Kom mee Remi!” riepen zij, „wij gaan in het water spelen. We willen wat afkoelen”.

Het uitkleden nam niet veel tijd, omdat niemand in Groot Rotsdorp veel kleren draagt en spoedig plasten en zwommen en schreeuwden Remi en de anderen in de waterpoel. De ijsvogels gingen toen maar ergens anders vissen. Toen de jongens en meisjes moe waren van het zwemmen, klommen zij weer uit het water en zaten op een rij op een omgevallen boomstam, terwijl zij zich droogden in de zon.

„Is er ook een diepe poel bij het dorp in het bos waar een school is?” vroeg een van de jongens.

„Er is wel een rivier, maar er is geen poel zoals de onze. Ik vind de onze het mooist”, zei een ander.

„Gisteren was geen van de kinderen, die naar school gaan, op de markt. Ik ben benieuwd waarom niet”.

„Het was Kerstmis, daarom”, zei Remi, terwijl zij probeerde het erg geleerd te laten klinken.

„Kerstmis? Wat is dat”, vroeg iedereen dadelijk.

„Ik weet niet wat het is”, moest Remi bekennen. „Maar Bola vertelde mij, de laatste keer dat ik haar zag, dat het in haar dorp Kerstmis zou worden”.

„Raji en Oji kochten rood papier om vlaggen voor hun school te maken, dus Kerstmis moet wel iets zijn waar ze blij om zijn”, zei Remi's broertje.

Toen begonnen ze allemaal over Kerstmis te praten en elkaar erover te vragen, maar daar niemand een antwoord wist, was het allemaal nogal raadselachtig. In Groot Rotsdorp was geen christenonderwijzer en geen school en hoewel Remi en haar vriendjes de schoolkinderen soms ontmoetten op de grote markt, wisten zij toch niet veel van hen af.

„Luister!” zei Remi plotseling, midden in de nieuwsgierigheid over dat vreemde iets, Kerstmis: „Horen jullie dat zingen”? Ze luisterden allemaal en nu konden ze het heel duidelijk horen. Stemmen zongen:

Geen wiegje als rustplaats, maar een krib was
[’t weleer,
Waar het Kindeke Jezus lei zijn hoofdje terneer.

„Wie is dat Kind Jezus?” vroeg Remi fluisterend, omdat zij het zingen graag verder wou horen. Maar de andere kinderen schudden slechts hun hoofd. Geen van hen wist, wie Jezus was.

„Laten we eens gaan zien, wie daar zingen en het hun vragen. Het klinkt alsof ze hierheen komen”, zei Remi’s broertje. En dus slenterden ze allemaal het pad af, naar waar het gezang vandaan kwam. Maar toen ze een bocht omkwamen, hielden ze plotseling stil, uit verlegenheid. De kinderen van de school in het bos kwamen langs het groene pad, dat van hun eigen dorp, drie of vier mijlen ver weg, naar het dorp bij de Grote Rots liep. De zon scheen door de bladeren, vlinders dansten om hen heen en zij hadden allemaal hun schone Zondagse kleren aan. Zij liepen achter elkaar, terwijl zij zongen:

O lieve Heer Jezus, zie nu op mij neer.

En blijft Gij dan bij mij tot het morgen is, Heer.

„Welkom! Welkom!” riepen de kinderen van de Grote Rots, die juist op tijd van hun verbazing waren

bekomen om zich hun goede manieren weer te kunnen herinneren. „Wij groeten jullie, nu je naar ons dorp bent gekomen”.

„O, dank je wel!” antwoordden de bezoekers. „Wij groeten jullie, nu je ons tegemoet gekomen bent”.

„Waarom komen jullie hier?” „Wat is Kerstmis?” „Wie is de Heer Jezus?” Alle vragen kwamen nu opeens voor de dag, terwijl de Grote Rotskinderen de anderen voorgingen naar hun dorp. Hier waren

kinderen die hun vragen konden beantwoorden en Remi en haar vriendjes wilden het zo erg graag weten.

„Wij zijn gekomen om je er alles van te vertellen”, zei Oji, die voorop danste. „Ooo, wat hebben jullie hier een fijne waterpoel”. En als hij zijn beste gele bloes niet had aangehad, zou hij er op stel en sprong zijn ingesprongen.

Nu waren ze allemaal gekomen bij de plek, waar het pad en het riviertje elkaar kruisten. „Mogen we hier bij de poel zitten?” vroeg Oloe.

De kinderen van de school hadden bijna een uur gelopen en zij waren blij nu op de omgevallen boomstam te kunnen zitten en hun tenen in het koele water te laten bengelen. De Grote Rotskinderen zaten bij elkaar op een walletje, aan de rand van de poel. Zij keken naar hun bezoekers en wachtten tot zij hun alles zouden uitleggen.

„Het was gisteren Kerstmis en wij hebben op school een cadeau gehad”, begon Oloe. „Het kwam van over de zee”.

„Het was zo'n grote kist, helemaal vol met pakjes”, viel Bola in, „En we hadden allemaal een cadeautje, iedereen. Ik kreeg een boek om plaatjes in te tekenen. Wacht even, dan zal ik het je laten zien”. Bola had een pak op haar hoofd gedragen en nu zette ze het heel voorzichtig bij de boomstam neer. Toen liep ze

naar de aarden wal, aan de kant van het water en ging vlak naast Remi zitten.

„Ik heb voor jou een tekening over Kerstmis in mijn boek gemaakt, maar het is geen goeie tekening en daarom moet ik hem uitleggen.

De Grote Rotskinderen kwamen er zo dicht mogelijk om heen staan, terwijl Bola uitlegde. „Dat is de engel, die zong, om de herders te vertellen, dat de Here Jezus was geboren. Dat zijn de herders, die Hem hun geschenken brengen. Ik weet niet, hoeveel er heen gingen, daarom heb ik er maar vier getekend. En dit is de stal waar zij het Kindje Jezus en Zijn moeder vonden, precies zoals de engel het hun had gezegd”.

„De stal ziet er net uit als ons huis”, zei Remi. En zo was het ook. Raji was er ook bijgekomen om nog wat uit te leggen. „Dat was op de eerste Kerstdag”, zei hij.

De Grote Rotskinderen waren heel stil. Zij begrepen het nog niet helemaal maar zij vonden Bola's tekening mooi, „Maar wie is de Here Jezus?” vroegen zij weer. „En waarom zingen jullie van Hem?”

„De Here Jezus kwam op aarde om ons te vertellen over onze Vader in de hemel, die alle mensen lief heeft”, zei Oloe. „En wij zingen van Hem, omdat wij Hem ook liefhebben”.

„Oloe”, vroeg Oji, „lees de brief eens voor, die van over de zee kwam, bij onze cadeautjes”.

Oloe was groter dan de anderen en kon goed lezen, en dus klom hij op een uitstekende tak van de omgevallen boomstam en las hardop, terwijl de Grote Rotskinderen naar hem opkeken met wijd open ogen van verbazing.

Beste jongens en meisjes in Afrika,

Wij hebben het verhaal gehoord van het Kindje Jezus en de eerste Kerstdag. Wij wilden Hem graag geschenken brengen, net als de herders en de Wijzen uit het Oosten, en daarom sturen we cadeautjes aan jullie en hopen dat jullie ze erg mooi zult vinden.

Onze meester zegt, dat jullie het verhaal van de Here Jezus ook kent. Zijn er nog jongens en meisjes in jullie land, die nog nooit van Kerstmis en van de Here Jezus hebben gehoord? Als jullie zulke kinderen kent, wil je de cadeautjes dan met hen delen?

Met hartelijke groeten,

Annie, Bep, Joke,

Tom, David, Piet.

„Oóh!” zeiden de Grote Rotskinderen en je kon wel horen dat zij het allemaal erg bijzonder en heerlijk vonden.

„En daarom kwamen wij hier”, zei Oji. „Jullie hadden nog nooit van Kerstmis gehoord, hé?”

„Hier is mijn tekening” zei Bola. „Hij is voor jou, Remi, maar hij is eigenlijk niet mooi genoeg voor Kerstcadeautje”.

„Kersttijd is altijd een tijd van geven, zie je” zei Raji. „Daarom hebben wij een echt Kerstcadeau om jullie meegebracht”, zeiden Bola en Oji bijna tegelijk. „Het is het mooiste van het hele pak”, voegde Oji er aan toe.

Toen gingen zij allebei naar het pak, dat Bola op haar hoofd had gedragen en zo voorzichtig naast de omgevallen boomstam had neergelegd.

Nadat zij er alle doeken en het gekleurd papier hadden afgehaald, kwam de mooiste pop te voorschijn, die de kinderen ooit hadden gezien. En weer was „Oóh!” al wat zij konden zeggen.

„Dit zat in ons pak van over de zee” zei Bola. „Het is voor jullie allemaal in Groot Rotsdorp met groeten van ons. Jullie zullen voorzichtig met haar zijn, hè? En mogen wij wel eens naar haar komen kijken? En nu moeten we weer naar huis gaan”.

Bola gaf de kostbare pop aan Remi, die haar dicht

tegen zich aan hield, terwijl de andere kinderen sprongen en dansten en in de handen klaptten en riepen: „Dank jullie wel! Dank je wel! Kom maar

gauw terug en vertel er ons meer van en dat je lang mag leven om anderen gelukkig te maken”.

De hele weg terug langs het groene bospad zongen Bola en Oji en Oloe en hun vriendjes kerstliederen. „Denk je, dat de herders zongen, toen ze terugkwamen van Bethlehem?” vroeg Bola.

„Ik ben blij dat wij hun dat cadeau brachten”, zei Oji.

De ijsvogels visten die avond vredig in de poel bij het pad, want alle jongens en meisjes die zo dikwijls in het water speelden, zaten in een kring midden in Groot Rotsdorp, en hielden om beurten hun kerstcadeau vast en vertelden hun vaders en moeders alles wat zij nog wisten van Kerstmis en het Kindje Jezus.

REMI WORDT GEHOLPEN

Remi, die in Groot Rotsdorp woonde, voelde zich erg ongelukkig. Zij had een zweer aan haar been en die deed haar zoveel pijn, dat zelfs het spelen met de pop die op Kerstmis kwam, haar de pijn niet kon doen vergeten. Noch haar moeder, noch iemand anders in Groot Rotsdorp wist hoe zij haar beter moesten maken, hoewel iedereen het erg naar vond en zijn best deed haar te helpen. Toen haar grootmoeder de zweer bekeek zei ze: „Arme Remi, het is betoverd. We moeten een sterk tovermiddel kopen om de pijn weg te sturen”. Haar moeder probeerde haar te troosten. Zij bedekte de plek met modder uit de rivier, gaf Remi een hele gulden en zei:

„Ga naar de markt en koop een tovermiddel aan het medicijnen kraampje. Bind het op je been en dan zal de pijn weggaan. Als het een goed tovermiddel is, kan de pijn weg zijn voor je weer thuis bent”.

Maar het was een lange weg naar de markt en Remi liep hoe langer hoe langzamer langs het groene pad. Zij was erg moe en ging vaak zitten uitrusten.

Tenslotte kwam zij op de plek, waar het groene pad uitkwam op de grote weg, die naar de markt voerde. Zij liep zo dicht mogelijk langs de kant, vlakbij het koele groene bos. Zij was bang en alleen. Grote, lawaaierige

automonsters konden de weg langs komen snorren. Wat was dat? Zij hoorde in de verte „Bonk, bonk” en toen kwam er met veel lawaai een auto dichterbij. Vijf verschrikte geiten kwamen de hoek om en naar haar toehollen, op het midden van de weg en vlak achter hen aan kwam een motor lorrie aanrijden.

Net toen de eerste geit bij Remi kwam draaide hij zich plotseling om, het bos in en de anderen achter hem aan — een, twee, drie, vier, vijf. Nummer vijf had zo'n haast, dat hij regelrecht tegen Remi opbotste en zij rolden met z'n beiden in de droge sloot. De lorrie stopte met een hevige schok. Remi had zich helemaal geen pijn gedaan, maar zij was zo geschrokken, dat zij zich maar 't liefst in de sloot wilde verbergen tot de lorrie weg was. Zij hoorde niet dat vriendelijke stemmen zeiden: „Het is Remie van Groot Rotsdorp!” „Laten we er af gaan en haar zeggen dat wij het zijn”.

Zij zag niet de lachende gezichten van Oji, Raji en Bola, die door de chauffeur van de lorrie allemaal achterin waren gestopt en die een heerlijke en schokkende rit langs de grote weg deden. Maar zij hadden haar gezien. „Mogen wij er af gaan”, vroegen zij de chauffeur „En haar gaan vertellen dat zij niet bang hoeft te zijn?”

„Ja, spring er maar af maar blijf niet lang weg, anders moet ik zonder jullie verder gaan”.

Zij klauterden er allemaal uit. Al gauw merkte Remi nu, dat er iemand tegen haar sprak en zag dat het haar vriendin Bola was, die haar overeind hielp. „Zo, je hebt je niet bezeerd hè? En het is maar een motor lorrie. Kom, rij met ons mee. Het gaat zo fijn”.

„O, nee, nee!” zei Remi op een toon, alsof zij het liefst was weggelopen. „Ik ben op weg naar de markt om een tovermiddel te kopen voor mijn zere been”.

„Och”, zei Oji „Kijk eens naar haar been, zij heeft er ook nog modder op gedaan”.

„Wij hebben bij ons op school medicijnen, die het beter kunnen maken”, zei Raji.

„Komen jullie?” riep de chauffeur „Als jullie niet dadelijk komt, moet ik verder gaan zonder jullie”.

Remi zag dat haar drie vrienden elkaar aankeken en dan naar de lorrie en dan naar haar been. Oji ging al weg, maar hij bleef halverwege stilstaan. Toen riep Raji: „Wij moeten hier blijven. Goedendag chauffeur”.

„Daag en dank U wel”, riepen Oji en Bola, toen zij de lorrie zagen vertrekken en hobbelend over de weg gaan.

Remi vond het wel prettiger het geluid van de motor niet meer te horen. En de vijf geiten ook. Zij begonnen te knabbelen aan het kruid langs de weg alsof er niets was gebeurd.

„Nu ga ik naar de medicijnenkraam” zei Remi weer, „om een tovermiddel te kopen voor mijn been”.

„Maar tovermiddelen maken je niet beter. Dat zegt onze meester” zei Raji.

„Wat moet ik dan doen?” zei Remi, die weer ging zitten en begon te huilen. „Ik ben zo moe”.

„Kom mee naar ons dorp. Er is een pad aan de andere kant van de weg. We zouden je een eindje kunnen dragen, hè Oji? Je bent niet zo groot”.

„Wat zullen ze met me doen in jullie dorp?” vroeg Remi, die weer bang begon te worden.

„De vrouw van onze meester zal je been wassen en zij zal er zelf op doen en een schoon verband en dat doet helemaal niet zeer. Ga maar mee”, zei Bola, die naast Remi zat.

Maar Remi bewoog zich niet. „Het zal pijn doen” zei ze. „Ik ga een tovermiddel kopen. Ik houd niet van jullie getover”.

„Maar dat van ons is geen getover, het zijn echte medicijnen, die je beter zullen maken”, zei Bola. „Graag of niet”, zei Oji, die het wachten moe werd. „Je moet de hele weg zelf dan maar lopen. Wij gaan nu naar huis”.

Remi keek de weg langs en dacht aan motorlorries. „Ik zal met jullie meegaan”, zei ze.

En dus staken zij de weg over en gingen samen het groene pad op, dat naar het dorp in het bos liep. Toen Remi moe werd, droegen Oji en Raji haar over de riviertjes en de hobbelige plekken. Bola vertelde van alle dingen, die in de medicijnkast

werden bewaard en van de plaat, die op de kastdeur was geprikt. Maar het leek of Remi het niet hoorde.

„En er is levertraan”, zei Raji, met zijn lippen smakkend. „Je krijgt er vast wat van en het is zo lekker”. Maar Remi dacht, dat zij er wel geen trek in zou hebben.

Ma Woera, de vrouw van de meester, kwam hen al tegemoet, toen zij bij hun dorp kwamen. Ze droeg Remi naar het schoollokaal en zette haar op de beste stoel. Raji, Oji en Bola hielpen mee het verband en de zalf te halen en Fio, de kleine slingeraap, kwam binnen springen om te zien wat er aan de hand was. Hij deed zijn best Remi vrolijk te maken. Toen hij boven op de medicijnkast zat, trok hij zulke grappige gezichten, dat iedereen lachte en Remi al bijna glimlachte.

Het zuivere, warme water voelde prettig aan haar zere been en de zalf was koel. Bola mocht het witte verband om de zere plek doen. Fio probeerde het eind van het verband te pakken en Oji moest hem weggagen. Remi begon zich al wat meer op haar gemak te voelen en glimlachte bijna, maar nog niet helemaal.

„En nu levertraan”, zei Raji, terwijl hij de fles van de plank nam en zijn vingers afluikte. Hij dacht altijd aan levertraan. Ma Woera lachte om hem.

„Ja, Remi is erg mager. Zij moet een grote lepel vol hebben”.

„Raji en Oji en Bola keken toe hoe Remi de lepel in haar mond stak en hem daarna helemaal aan alle kanten aflikte tot de steel toe — en toen glimlachte zij eindelijk. Zij vond levertraan ook lekker.

„Kom morgen nog eens terug dan krijg je nog wat”, zei Ma Woera, en Remi knikte. „Zie” zei ze, naar de plaat op de medicijnkast wijzend, „wie is

dat? Hij doet verband om, net als Bola deed". „Hij is een man uit een verhaal, dat de Here Jezus aan Zijn vrienden vertelde", legde Raji uit.

„Hij vond een man, die gewond was en zorgde voor hem", ging Oji verder.

„Zoals jullie mij vonden" zei Remi.

„Wel", zei Bola, „wij hebben het verhaal echt gespeeld, is 't niet? Remi was de gewonde, en ik was de barmhartige Samaritaan en Oji en Raji waren mijn ezel".

„Deze medicijn is lekker", zei Remi, terwijl zij haar lippen nog eens aflikte en aan haar verbonden been voelde. „En ik houd ook veel van vertellen".

En vóór zij Remi thuis brachten, vertelde Ma Woera hun het verhaal van de barmhartige Samaritaan nog eens weer en Fio was de enige, die niet bleef luisteren.

Bij het Zendingsbureau der Ned. Herv. Kerk te Oegstgeest
verschenen tevens:

VRIENDJES UIT INDIA

door Mary Entwistle,
vrij vertaald uit het Engels door Ir C. Swaan-Koopman.
Tekeningen van Mabel R. Peacock,

EFIONG, EEN JONGETJE UIT AFRIKA

door Ella B. Flower,
vrij vertaald uit het Engels door Ir C. Swaan-Koopman.
Tekeningen van Mabel R. Peacock.

WIE WONG, EEN VERHAAL UIT CHINA

door Elsie H. Spriggs,
vrij vertaald uit het Engels door Ir C. Swaan-Koopman.
Tekeningen van Mabel R. Peacock.